

5. søndag efter påske – 2. tekstrække

Nygårdskirken 10. maj 2026, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 17, 1-11

Salmer: 748; 305; 289; salmeark: Det stråler igen om jordens rand*; 217, v.1; 291

Tak Gud, fordi vi hører til hos dig. Amen.

For ca. 2000 år siden, kort efter Jesu opstandelse, begyndte troen på *ham* som verdens Herre og frelser at brede sig ud i verden. For præcis 1200 år siden i år kom den kristne tro til Danmark. Dengang troede man her på Thor og Freja – og på at liv efter døden kun fandtes for mænd, der var dræbt i kamp. Syndernes forladelse fandtes ikke, Guds tilgivelse og barmhjertighed fandtes ikke; der var ingen dåb og nadver, ingen kirker. Men i 826 kom den franske munk Ansgar hertil, og der blev bygget kirker i Hedeby og Ribe. Men først over 100 år senere kunne Harald Blåtand rejse Jellingstenen med inskriptionen om, at *han* gjorde danerne kristne. Kun få blev kristne og døbt på Ansgars tid; folk var bange for Thors og Frejas hævn, hvis man gik over til Hvide Krist! Men

5. søndag efter påske – 2. tekstrække

Ansgar fik respekt for sin næstekærlighed: Han oprettede bl.a. en skole for en halv snes trællefødte drenge, han havde købt og oplærte dem til kirkens tjeneste. Det gjorde indtryk at de, der ellers var dømt ude og allernederst i hierarkiet, fik en chance som kristne – en uddannelse, en fremtid, et håb! Det var et helt nyt lys der blev kastet ind over tilværelsen: Lyset fra den Gud, der elsker os som sine børn og har omsorg for os, netop fordi der er så meget vi ikke selv magter. Og nyt var det, at Guds lyse syn på os kan smitte, så vi også begynder at se lyst på hinanden – også på dem, vi ellers ikke regnede for noget! At syndere kan tilgives og at hjælpeløse skal vises barmhjertighed – disse kristne værdier, den kristne tro, er ingen selvfølge! Vi mindes Ansgar for at huske på det! Ansgar fejres i dette forår – bl.a. netop i dag med en opførelse af en jubilæumskantate i flere af landets kirker; vi skal synge én af salmerne derfra om lidt*. Iben Krogsdal står bag salmens tekst; den er en gendigtning af ”Den signede dag med fryd vi ser” – og vi vil synge den nye salme på den gamle melodi: Den salme skrev Grundtvig nemlig til 1000 årsfejringen af Ansgars ankomst! At huske at

5. søndag efter påske – 2. tekstrække

kristentroen ikke er en selvfølge er særlig vigtigt vores tid, hvor *stormagters midnat truer*, som Iben Krogsdal udtrykker det: Mange tør ikke få børn i denne gamle, truede verden, hvor vi måske *lever som de sidste. Mørkets monopol* ryster os, mens vi frygter for *stuegang* og *verdens domme* over os. Men midt ind i vores mørke bryder Guds livgivende *sol* frem – og fra den tomme grav, fra Jesu opstandelse lyser det af et levende *håb så højt*, som *vi aldrig kan miste*:
Vær ikke bange – en dag vil alt mørket briste! For *Gud er Gud og himlen er stor* – ja, så stor er Guds evige kærlighed, at den kan rumme selv vores *ffjender!* Døden og mørket er en parentes: Vi er *lysets børn*, vi er sat fri til at *stemme i* med *de levendes lyse sange!* Sange af tak og tro og *håb for livet* også på *den gamle, nye jord!* For Gud har skabt verden til os – og Jesus Kristus har forløst os fra alt dens mørke – og i kærlighedens og sandhedens Ånd er vi forenet med Gud og med hinanden, så at når en dag vi *står i evighedens port – se!* Så er *der en vi kender!*
Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.